

iværksat en 3-årig indberetningsordning om erfaringerne i praksis med retsplejelovens § 185, stk. 2, fandt udvalget dog, at de endelige overvejelser herom burde afvente Rigsadvokatens kommende redegørelse.

4.5.2. Rigsadvokaten har i september 2008 afgivet sin redegørelse om bevisførelse i sædelighedssager om forurettedes tidligere seksuelle adfærd, jf. retsplejelovens § 185, stk. 2. Rigsadvokatens redegørelse er medtaget som bilag 3 til lovforslaget.

Det fremgår af redegørelsen, at Rigsadvokaten i den 3-årige indberetningsperiode har modtaget 6 indberetninger vedrørende retsplejelovens § 185, stk. 2. En nærmere gennemgang af sagerne findes under pkt. 4.2 i Rigsadvokatens redegørelse.

På baggrund af det meget beskedne antal indberettede sager anfører Rigsadvokaten, at bestemmelsen i retsplejelovens § 185, stk. 2, må antages meget sjældent at give anledning til tvister i konkrete sager. Rigsadvokaten finder dog ikke, at dette er ensbetydende med, at bestemmelsen er uden betydning. Det anføres således, at bestemmelsen hindrer, at der bliver stillet spørgsmål om forurettedes seksuelle adfærd, eller i det mindste medfører en stor tilbageholdenhed hermed. Det er således også nævnt i udtalelser fra anklagemyndigheden, at der i praksis sjældent bliver stillet spørgsmål om forurettedes tidligere seksuelle adfærd.

På baggrund af en gennemgang af de indberettede sager er det Rigsadvokatens opfattelse, at bestemmelsen må antages at opfylde sit formål, således at der kun i meget få tilfælde i praksis fremsættes ønske om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd i sager om voldtægt mv. I de tilfælde, hvor en sådan anmodning fremsættes, må det endvidere antages, at retten kun tillader bevisførelse herom i helt særlige tilfælde.

Rigsadvokaten finder på den baggrund, at den gældende bestemmelse på tilstrækkelig effektiv måde skærmer voldtægts ofre mod ydmygende bevisførelse, og at der ikke er behov for ændring af retsplejelovens § 185, stk. 2, med hensyn til voldtægtssager mv.

Rigsadvokaten anfører endvidere, at enkelte af de indberettede sager viser, at anklagemyndigheden har påberåbt sig retsplejelovens § 185, stk. 2, analogt i sager vedrørende sædelighedsforbrydelser begået mod børn.

Rigsadvokaten anfører, at den forurettede i andre sædelighedssager end voldtægt mv. må antages at have samme behov for beskyttelse mod ydmygende afhøringer og anden bevisførelse om tidligere seksuel

adfærd som forurettede i en sag vedrørende voldtægt mv.

Rigsadvokaten anfører samtidig, at behovet for en udvidelse af anvendelsesområdet for retsplejelovens § 185, stk. 2, næppe er påtrængende i lyset af, at der er modtaget indberetning om meget få sager. Endvidere bemærker Rigsadvokaten, at principperne i retsplejelovens § 185, stk. 2, tilsyneladende i praksis i et vist omfang kan anvendes analogt i sager om andre sædelighedsforbrydelser end dem, der er nævnt i bestemmelsen. Hertil kommer, at bevisførelse om tidligere seksuel adfærd formentlig ofte begæres med det formål at få belyst den forurettedes troværdighed i den konkrete sag, og at bestemmelsen i retsplejelovens § 185, stk. 1, indeholder et værn herimod, idet bevisførelse om et vidnes almindelige troværdighed kun må finde sted efter rettens bestemmelse.

Efter Rigsadvokatens opfattelse er det imidlertid vanskeligt at se en reel begrundelse for, at bestemmelsen i § 185, stk. 2, om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd kun gælder i voldtægtssager mv. og ikke i andre sædelighedssager.

Rigsadvokaten anfører, at det særligt i visse sager om seksuelle overgreb mod børn, hvor spørgsmålet om barnets troværdighed har en væsentlig betydning, kan være velbegrundet at fastsætte en klar regel om, at retten skal tage stilling til, om der må ske bevisførelse om barnets seksuelle adfærd.

Sammenfattende finder Rigsadvokaten, at det bør overvejes at udvide retsplejelovens § 185, stk. 2, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte andre sædelighedsforbrydelser.

Justitsministeriet kan tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets og Rigsadvokatens synspunkter om behovet for at ændre loven, så den forurettede også i andre sædelighedssager end voldtægt mv. beskyttes mod den gene og krænkelse, der ofte vil være forbundet med bevisførelse om tidligere seksuel adfærd.

Det foreslås på denne baggrund, at retsplejelovens § 185, stk. 2, udvides til at omfatte sager om incest efter straffelovens § 210 og alle øvrige sædelighedsforbrydelser omfattet af straffelovens kapitel 24. Der er i øvrigt ikke tilsigtet ændringer med hensyn til anvendelsen af retsplejelovens § 185, stk. 2. Det er således forudsat, at bestemmelsen fortsat skal anvendes således, at det klare udgangspunkt er, at der ikke kan ske bevisførelse om ofrets tidligere seksuelle adfærd.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 1 (forslag til ændring af retsplejelovens § 185, stk. 2), og bemærkningerne hertil.